

Siloe



ROČNÍK XX.
NOVEMBER 2021

ČASOPIS EVANJELICKÉHO A. V. CIRKEVNÉHO ZBORU LEVICE

Žalospěvy 3,43-45

Uzavrel si sa v hneve
a prenasledoval si nás,
usmrcoval si, nešetril,
oblakom si sa uzavrel,
aby modlitba neprenikla.
Spravil si z nás smeti
a vyvrhel'ov uprostred
národov.

Milí priatelia, tento rok je veľmi zvláštny. Je to rok, v ktorom sa odohralo veľmi veľa ťažkých situácií. Mnohí členovia nášho zboru počas pandémie umreli. Mnohých, a najmä mladých ľudí, postihli nevyliciteľné ťažké choroby. Iným sa začali otriasať manželstvá v základoch. U ďalších prestali fungovať vzťahy medzi deťmi a rodičmi. Mnohých viera bola skúšaná ohňom. Niektorí o vieru prišli, ďalší vo viere upadli a nasledujúci sa vo viere upevnili. Skrátka, všetko sa začalo otriasať v základoch.

Mnohí sa začali modliť horlivejšie k Pánu Bohu. A teraz si skúste predstaviť, že sa modlite a Pán Boh nepočuje. Obrazne povedané, obkolesil sa oblakom, aby naša modlitba k Nemu neprenikla. Vieme si predstaviť, že my sa modlíme a Boh nechce počuť našu modlitbu? Je to vôbec možné? Áno je. Pokiaľ sa v srdci nepokoríme a Hospodina nepostavíme na prvé miesto vo svojom živote, môžeme sa modliť, ale Boh naše modlitby nebude chcieť počuť. Ako keby nám Pán Ježiš povedal: „Doteraz



Foto: Vanda Prandorfyová

ste ma nepotrebovali? Tu máte vašich bohov, v ktorých ste dúfali. Konzumný spôsob života, formálnosť viery, viera v politikov, celebrity. Od týchto ste očakávali všetko dobré? Ja som sa obetoval na Golgote za každého človeka! Je vám to málo? Tak sa trápte v živote, ako chcete.“

Strašná predstava, keď sme zrazu ponechaní sami na seba. A preto sú najvzácnejšie v našom živote Božia priazeň, Božie požehnanie. Ak požehnanie od Pána Boha mám, mám v ňom zahrnuté všetko. Ak mi to požehnanie chýba, potom v živote nič nemám. Je prázdny a bezcieľny, ak som v ňom ponechaný sám na seba a Pánu Bohu sa moje modlitby protivia.

Pozývam nás k vnútornej pokore, ktorá vedie k uznaniu Pána Boha za jediného darcu života

všetkých dobrých darov. Keď Jeho máme, všetko máme. Ak Jeho priazeň stratíme, všetko v živote stratíme. Pokorme sa teda pod Jeho mocnú ruku Božiu, aby nás časom svojim povýšil.

Modlitba:

Modlitba: Pane náš, cítime Tvoje súdy a uvedomujeme si, že nie vždy sme sa horlivo k Tebe modlili. Nie vždy sme Ťa oslavovali celým svojím srdcom. Nie vždy sme očakávali od Teba všetko dobré vo svojich životoch. Odpusť nám, lebo cítime Tvoje súdy. Zmiluj sa nad nami a odpusť nám. Daj, aby si bol drahým a jediným pokladom našich srdiec. Po Tebe chceme túžiť. Za Tebou kráčať a od Teba očakávať všetko požehnanie nášho života. AMEN

Pastiersky list zboru biskupov k pamiatke reformácie

...aby, ospravedlnení Jeho milosťou, stali sme sa dedičmi podľa nádeje večného života. (Titovi 3,7)

Milé sestry a milí bratia, milí spoludedičia odkazu reformácie v našej drahej ECAV na Slovensku, pri príležitosti vzácneho sviatku Pamiatky reformácie vás chceme srdečne pozdraviť nielen ako členov cirkvi, ale dnes zvlášť ako dedičov odkazu reformácie, ktorá priniesla zmeny vonkajších spoločenských, politických aj cirkevných pomerov. Táto vonkajšia zmena však bola podmienená zmenou zvnútra. Reformácia, obnova sa totiž vždy začína zvnútra. Aj dnes, ak túžime po obnove, zmene, reforme, musíme nájsť správne miesto počiatku všetkých zmien.

Meniť vonkajšie okolnosti totiž dokážu len vnútorné zmeny a reformovaní ľudia. Celý reformačný príbeh Dr. Martina Luthera je živým svedectvom o tom, čo dokáže spôsobiť zmena vo vnútri jednotlivca. Ak chceme zmeniť svet, musíme byť najskôr zmenení my. Ak chceme zmeniť pomery v cirkvi, obnoviť jej duchovný život v rodinách, obnoviť jej bohoslužobný život v tejto pandemickej dobe, ak túžime obnoviť nalomené vzťahy, nájsť zmysel života a vnútorný pokoj – nezabezpečí nám to vonkajšia zmena okolností, tá zmena sa musí zrodiť v našom vnútri. Tak ako je každá aktualizácia počítača podmienená reštartom starého systému, aby mohol začať fungovať lepšie a efektívnejšie, tak aj každá obnova spoločenstva cirkvi a spoločnosti je podmienená reštartom jednotlivcov. Preto je odkaz potreby reformácie vysoko aktuálny i dnes. Reformácia nám totiž zanechala vnútorné dedičstvo, ktoré nielen obohacuje život človeka, ale ho aj obnovuje v moci a sile Ducha Svätého.

Martin Luther zažil túto vnútornú zmenu, ktorú opisuje ako zážitok vo veži (Turmerlebniss). Jeho vnútra sa dotklo Svetlo, ktoré mnohé zmenilo – vzťah k sebe, blíznym a Bohu. V tomto svetle uvidel deformovaný stav vlastného života aj deformovaný vnútorný stav vtedajšej cirkvi. Štyri lúče sa stali piliermi reformácie – jedine Písmo, jedine milosť, jedine viera a jedine vykúpenie skrze Krista. Prvý lúč mu odkryl hodnotu slova, ktoré sa stalo zrkadlom poznania duchovných, hodnotových aj medziludských deformácií. Druhý lúč sa dotkol ľudskej samospravodlivosti, ktorá si zakladala na vlastnej zbožnosti a zásluhách. Tretí a štvrtý lúč odhalili tajomstvo Božej lásky, zhmotnenej v Kristovej obeti, ktorou nastala zmena časov. Ospravedlnenie je podľa M. Luthera „Božie dielo v nás, ktoré nás premenilo a znovuzrodzuje z Boha (J 1,13) a usmrcuje starého Adama, robí z nás celkom iných ľudí, s iným srdcom, myslou, dušou a všetkými silami“.

Dnes, vystavení lúčom identického Božieho svetla, chceme vidieť osobné životy, život cirkvi aj spoloč-

nosti v novom svetle. Čo všetko je nutné obnoviť vo vzťahu k Bohu, k sebe samým aj blíznym? Deformácií aj dnes nájdeme veľa. Ľudský egoizmus a pýcha, potreba sebaapresadzovania prináša ľahostajnosť a nevšímavosť k potrebám iných. Je potrebné obnoviť vo vnútri dar pokory, ktorá nepanuje, ale slúži. Deformujúco pôsobí aj agresivita na sociálnych sieťach, nenávisť a napádanie vedeckých či zdravotníckych autorít. Toleruje sa ohováranie a klebety, a zdá sa, že etika a rešpektovanie dobrého mena druhého zostávajú opomenuté. Množstvo deformácií prežívame aj vo vzťahoch v cirkvi, keď sa namiesto pokánia volia bulvárne spôsoby ospravedlňovania vlastných zlyhaní. Dnes sa nepredávajú odpustky, ale dobre sa predávajú pikantné a bulvárne, meno poškodzujúce polopравdy a zraňujúce lži. Vytratila sa úcta, bázeň pre Bohom aj odpúšťajúca láska. V čase pandémie sa nám vytrácajú aj členovia bohoslužobných zhromaždení.

Problémy však nie sú dôvodom na rezignáciu. Dr. Martin Luther nerezignoval pred obrovskými problémami stredovekej cirkvi, ale pustil sa do jej obnovy. Nerezignovať, ale reformovať – to je prejav skutočnej viery. Heslo „ecclesia semper reformanda“ je preto pre nás živým odkazom dneška. Nepodľahnime dezinformáciám a hoaxom, ale držme sa reformačného „ad fontes – späť k prameňom“. Nepodľahnime frustrácii, ale obnovujme duchovný život. Obnova začína premenou vnútra nástrojmi Ducha Svätého, ktorými sú slovo Božie a sviatosti. Hľadáme pravdu, ale s láskou. Obnovujme vzťahy v pravde, ale aj v láske. Obnovujme bohoslužobný život tým, že nebudeme opúšťať vlastné zhromaždenia. Ako dedičia reformácie sa podieľajme na spoločenskej obnove múdrymi, pokornými, triezvymi aj láskavými postojmi. A nezabudnime, svet okolo nás sa zmení len do takej miery, do akej necháme premeniť mocou Ducha svoje vnútro. Nezabudnime, že reformácia, ktorá mení vonkajšie okolnosti života, sa začína vo vnútri každého z nás.

Prajeme vám v moci Ducha Svätého prežitý reformačný čas, aby „Božie dielo v nás, ktoré nás premenilo a znovuzrodzuje z Boha a usmrcuje starého Adama, robilo z nás celkom iných ľudí, s iným srdcom, myslou, dušou a všetkými silami“. Aby ospravedlnení Jeho milosťou stali sme sa dedičmi nielen odkazu reformácie, ale aj nádeje večného života.

S bratským pozdravom ostávajú
Peter Mihoč, biskup VD ECAV
Ivan Elko, generálny biskup ECAV
Ján Hroboň, biskup ZD ECAV

Pojednanie o pápežovej moci a prvenstve (5. časť)

(Napísali teológovia zhromaždení v Šmalkaldách* v roku 1537.)

Vo Vierovyznaní a obrane sme prečítali, čo treba povedať o cirkevnej moci, že totiž evanjelium dáva mužom postaveným na čelo cirkvi poverenie učiť evanjelium, odpúšťať hriechy, prislúchovať sviatosti a okrem toho právomoc, čiže poverenie exkomunikovať tých, zločiny ktorých sú známe, ako aj dávať rozhrešenie tým, čo sa napravili. Podľa Vierovyznania je všetkým, i protivníkom, jasné, že táto moc je Božím právom spoločná všetkým, ktorí sú na čele cirkvi, čo sa volajú pastiermi či starejšími a či biskupmi. Preto Hieroným vo svojich apoštolských listoch zreteľne učí, že všetci predstavení v cirkvi sú aj biskupmi aj staršími a cituje z Títa: „Na to som ťa nechal na Kréte, aby si usporiadal, čo ešte nebolo a po mestách si ustanovil starších.“ (1,5) A potom dokladá ešte: „Biskup má byť bez úhony.“, „Jednej manželky muž.“ Podobne Peter a Ján nazývajú sa staršími (1. Pt 5,1 a 2. J 1) A potom dokladá Hieroným, že neskôr vyvolili jedného, ktorý bol ostatným postavený na čelo a to sa stalo preto, aby sa zabránilo rozporom, aby nikto netrhal cirkev, ťahajúc ju na svoju stranu. Lebo aj v Alexandrii, počnúc od evanjelistu Marka, až po biskupov Herakla a Dionýzia, starší si vždy spomedzi seba vyvolili jedného a postavili na vyvýšené miesto. Toho pomenovali biskupom, ako keď si vojsko ustanoví veliteľa. Aj diakoni si spomedzi seba vyvolili, koho uznali za najspôsobilejšieho a menovali ho archidiakonom. Či biskup koná niečo, okrem ordinácie, čo by nevykonávali aj starší?

Hieroným teda učí, že len z ľudskej moci sú rozdiely v hodnosti medzi biskupmi a staršími, čiže pastiermi. To ukazuje sama

vec, veď moc je jedna, ako som vyššie povedal. Jedna vec však spôsobila neskôr rozdiel medzi biskupmi a pastiermi a to ordinácia. Rozhodlo sa totiž, aby jeden biskup ordinoval kazateľov vo viacerých cirkvách. Ale keďže rozdiel v hodnosti medzi biskupom a pastierom nie je podľa Božieho práva, je jasné, že podľa Božieho práva je platná aj taká ordinácia, ktorú vykonal pastier vo svojej cirkvi.

Atak, keď riadni biskupi sú nepriateľmi evanjelia alebo nechcú ordinaovať, cirkvi si podržia svoje právo. Lebo kdekoľvek je cirkev, tam je aj právo zvestovať evanjelium. Preto je potrebné, aby si cirkev podržala právo povolávať, voliť a ordinaovať svojich služobníkov.

A toto právo je dar daný výlučne cirkvi, ktorý nijaká ľudská moc nemôže cirkvi ulúpiť, ako svedčí Pavol v liste Efezským: „Keď vstupoval na výsosť ... dal ľuďom dary“ (4,8) A medzi dary dané výlučne cirkvi počíta kňazov, učiteľov a dodáva, že ich dal na spravovanie a budovanie Kristovho tela. Kde je treba pravá cirkev, tam musí byť aj právo voliť a ordinaovať kňazov: ako v prípade nevyhnutnej potreby dá rozhrešenie aj laik a je služobníkom a pastierom tomu druhému. Augustín rozpráva príhodu o dvoch kresťanoch na lodi, z ktorých jeden pokrstil katechuména a keď ho pokrstil, pokrstený dal tomuto rozhrešenie. Sem patria aj Kristove výpovede, ktoré potvrdzujú, že kľúče sú dané cirkvi a nie len určitým osobám: „Kde sa dvaja alebo traja zhromaždili v mojom mene, tam som medzi nimi.“ (Mt 18,20)

Konečne toto potvrdzuje aj Petrova výpoveď: „Vy ste krá-

ľovským kňazstvom.“ (1. Pt 2,9) Tieto slová sa vzťahujú na pravú cirkev. Veď keď jedine ona má kňazstvo, iste má i právo voliť si ordinaovať kňazov. To isté potvrdzuje aj všeobecná obyčaj cirkvi. Lebo kedysi ľud si volieval pastierov a biskupov. Potom pristúpil biskup buď teže, buď susednej cirkvi, ktorý vyvoleného potvrdil skladaním rúk a ordinácia nebola ničím iným ako takýmto potvrdením. Neskôršie vznikli nové ceremónie, z nich niektoré opisuje Dionýz. Toto je však novší spisovateľ a k tomu vymyslený, nech je už ním ktokoľvek, ako aj spisy Klementove sú podvrhnuté. Najnovší k tomu ešte pridali: „Dám ti moc obetovať za živých i mŕtvych.“ Ale toto niet ani u Dionýza.

Z tohto všetkého je zrejmé, že si cirkev podržiava právo voliť a ordinaovať kňazov. Preto, keď biskupi sú heretikmi alebo nechcú ordinaovať, nútia cirkvi, aby si sami Božím právom ordinovali pastierov a kňazov. A bezbožnosť a tyranstvo biskupov spôsobuje roztržky a nesvornosť. Preto Pavol (Gal 1,7) za prekliatych prikazuje pokladať biskupov, ktorí učia a bránia bezbožné sľuby.

Hovorili sme o ordinácii, ktorá jediná podľa Hieronýma odlišovala biskupov od ostatných starších. A tak netreba sa hádať o ostatných povinnostiach biskupov. Netreba hovoriť o birmovke a o posviacaní zvonov, ktoré si podržali pre seba. Treba ešte niečo povedať o právomoci.

Je známe, že všeobecná právomoc vyobcovať z cirkvi zjavných zločincov patrí všetkým pastierom. Ale oni si ju násilnícky prisojili a zneužili na obchod. Veď sa ani nevie, že oficiáli, ako sa menujú, si počínali úplne bez-

* (nemecké mesto v Durínsku)

Dokončenie z 3. str.

ohľadne a buď z lakomstva, buď z inej svojvôle prenasledovali ľudí a vyobcovali ich z cirkvi bez riadneho súdneho pokračovania. Aké to tyranstvo, že oficiáli po mestách majú moc svojvoľne bez riadneho súdu vyobcovat ľudí? A na čo všetko zneužívali túto moc! Totiž nie na trestanie ozajstných zločincov, ale priestupky v pôstoch alebo pre znesväcovanie sviatkov a podobné hlúposti. Len cudzoložstvo kedysi aj trestali, ale pre tento hriech často prenasledovali nevinných a počestných ľudí. A i keď je toto previnenie veľké, predsa však nikoho by nemali odsúdiť bez riadneho súdneho procesu. Keďže si biskupi násilnícky prisvojili túto právomoc a ju nehanebne zneužívajú, netreba ich poslúchať, treba túto právomoc vrátiť zbožným pastierom a dbať, aby sa právoplatne vykonávala na napravovanie mravov a na Božiu slávu.

Ostáva ešte právomoc vo veciach, ktoré, ako hovoria, prislúchajú kánonickým právom pred cirkevný súd. Sú to najmä manželské otázky. Túto právomoc teda majú biskupi ľudským právom ani nie tak oddávna, lebo

z Justiniánovho kódexu a noviel vysvitá, že vtedy o manželských otázkach rozhodla svetská vrchnosť. A svetské vrchnosti Božím právom sú nútené vykonávať tieto súdy, ak ich biskupi zanedbávajú. Títo pripúšťajú aj kánony. Preto ani pre právomoc netreba poslúchať biskupov. A pretože utvorili aj niektoré nespravodlivé zákony o manželstve a ich užívajú po svojom rozsudzovaní, treba zriadiť iné súdy. Veď ustanovenia o duchovnej príbuznosti sú nespravodlivé. Nespravodlivé je aj ustanovenie zakazujúce manželstvo nevinnej stránke pri rozvođe.

Nespravodlivý je aj zákon, ktorý schvaľuje vo všeobecnosti všetky tajné a skryté sobáše proti rodičovskému právu. Tiež nespravodlivý je zákon o celibáte kňazov. Sú ešte aj iné osídla pre svedomia v ich zákonoch, ktoré však nemusíme vypočítavať.

Tu uvedené stačí, aby sa vedelo, že vo veciach manželských je veľa pápežských zákonov a preto treba, aby svetská vrchnosť zriadila iné súdy.

Keďže teda pápežovi verní biskupi ochraňujú bezbožné učenie a bezbožné služby a neordinujú zbožných učiteľov, ba pomá-

hajú pápežovi v jeho ukrutnosti a okrem toho ešte aj uchvátili pastierom právomoc a vykonávajú ju násilnícky, konečne, že v manželských otázkach sa riadia mnohými nesprávnymi zákonmi, úplne stačí, aby ich cirkvi neuznali za biskupov. Sami by však mali pamätať, že majetky dostali ako milodar na spravovanie cirkvi a ich zveľadenie, ako hovorí pravidlo: „Dobrodienie je dané kvôli úradu.“ Preto nemôžu užívať tieto milodary s dobrým svedomím. A pritom okrádajú cirkev, ktorá má majetky nato, aby mohla uživiť kňazov, podporovať štúdiá, podporovať chudobných a zriaďovať súdy, najmä manželské. Je totiž mnoho rozličných manželských sporov, ktoré si vyžadujú osobitné súdy a na ich zriadenie cirkev potrebuje majetky. Peter predpovedal, že budú bezbožní biskupi, ktorí cirkevné almužny zneužijú na nádheru, zanedbávajúc pritom službu. No tí, čo okrádajú cirkev, nech pamätajú, že Boh potresce ich zločiny.

(Symbolické knihy evanjelickej cirkvi augsburského vyznania, preložil Oto Vízner, Liptovský Mikuláš: Tranoscius, 1992, str. 178 - 179)

Štedrovečerné služby Božie

Milí bratia a sestry, pomaly sa blížia vianočné sviatky. Pokiaľ nebude celoštátny lockdown, vianočné služby Božie sa budú konať podľa toho, v akej farbe sa podľa covid semaforu budeme nachádzať. Ak by sme sa nachádzali v tej najhoršej čiernej farbe, na službách Božích pre zaočkovaných môže byť prítomných maximum 100 ľudí. Po dôkladnej analýze celej situácie sme sa na zborovom presbyterstve dohodli, že sa štedrovečerné služby Božie budú konať iba pre zaočkovaných ľudí, a to v dvoch termínoch o 15.00 hod

a o 17.00 hod. Vo vestibule chrámu Božieho sa nachádzajú dve listiny, do ktorých sa, prosím, zapíšete na štedrovečerné služby Božie, ktoré navštívite. Buď o 15.00 hod, alebo o 17.00 hod. Po naplnení predpísanej kapacity totiž nebudeme môcť pustiť tých ľudí na služby Božie, ktorí sa nezapíšu. Alebo ani tých, ktorí prekročia limit 100 ľudí. Pre ostatných budeme pripravovať možnosť sledovať štedrovečerné služby Božie prostredníctvom internetu.

Pred rokom sme museli kostoľ počas vianočných sviatkov uzavrieť. Tentoraz budú môcť byť

otvorené, ale iba za prísnych protipandemických opatrení. Veríme, že situácii rozumiete a napriek obmedzeniam si nájdete svoje miesto, aby ste sa spolu s nami mohli tešiť z príchodu spasiteľa Ježiša Krista.

Lebo som presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ani vysokosť, ani hlbokosť, ani nijaké iné stvorenstvá nemôžu nás odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi. (R 8,37 – 39)

Pohreb Ľudmily Podjavorinskej v kronike Nového Mesta nad Váhom

Medzi dôležité zápisy kronikára Jána Ďurdíka v novomestskej kronike z roku 1951 nepochybne patrí zmienka o úmrtí národnej umelkyne Ľudmily Podjavorinskej. Zápis sa začína smutným oznamom: „Vo večerných hodinách (2. marca) dozvedelo sa občianstvo nášho mesta, že o 18. hodine zomrela spisovateľka, národná umelkyňa Ľudmila Podjavorinská-Riznerová, čestná členka Slovenskej sekcie Zväzu československých spisovateľov“.

Kronikár Ján Ďurdík veľmi dobre vedel, kto to bola Ľudmila Podjavorinská. Pre Novomešťanov, a nielen pre nich, to bola predovšetkým teta Ľudmila, ktorá dokázala osloviť svojimi veršíkmi hádam všetky deti na Slovensku. Kronikár to však o nej oficiálne takto napísať nemohol. Podjavorinská zomrela práve na začiatku najsmutnejšieho obdobia povojnového Československa, známeho ako päťdesiate roky, keď komunisti začínali s čistkami vo vlastných radoch, obvinili tých najschopnejších - intelektuálov, spisovateľov, umelcov, kultúrnych pracovníkov z tzv. buržoázneho nacionalizmu. Títo komunisti prislúchajúci k elite kultúrneho a vedeckého života boli vo vykonštruovanom politickom procese odsúdení na tvrdé tresty a z nich viacerí, napr. i Vladimír Clementis, aj popravení. Niekoľko týždňov pred úmrtím Podjavorinskej zatkli aj bývalého poverníka pre školstvo a osvetu básnika Ladislava Novomeského, ktorý sa najviac zaslúžil o to, aby jej bol udelený titul národná umelkyňa. V roku 1947 ho v Novom Meste nad Váhom spisovateľke osobne odovzdal. Novomeský síce v čase úmrtia spisovateľky sedel vo väzení, ale rozhodnutie o udelení titulu malo aktuálnu platnosť,

pretože ho podpísal sám predseda vlády Klement Gottwald. Lenže pokúsiť sa v tej dobe hodnotiť Podjavorinskej dielo objektívne by nebolo celkom bezpečné a určite by to nebolo po chuti ani komunistickým ideológom.

Aj z tohto dôvodu nám kronika predstavuje Podjavorinskú ako spisovateľku, „ktorá rozvíjala vo svojich dielach realistické tradície našej literatúry...“, odhaľovala otvorene a pravdivo sociálne nerovnosti svojho veku a odkrývala ich príčinu a tak sa zaradila medzi pokrokových spisovateľov“. Keby sme nevedeli, že táto charakteristika patrí tete Ľudmile, tak by sme sa mohli domnievať, že ide o spisovateľku tzv. socialistického realizmu. Je pochopiteľné, že komunisti chceli Podjavorinskú ako „pokrokovú spisovateľku“ aj pochovať a vystrojiť jej štátny pohreb so všetkými náležitosťami.

Organizátorom štátneho pohrebu však vznikol problém, lebo Podjavorinská mala v skutočnosti ďaleko od komunistickej ideológie. Bola totiž silno veriaca evanjelička. Komunistom, ktorí pohreb pripravovali, nezostávalo nič iné, ako rešpektovať Podjavorinskej vierovyznanie, a preto rozdelili pohrebné obrady na dve časti. Skutočný pohrebný obrad však môže byť len jeden, a ten sa uskutočnil vcelku nenápadne v pondelok 5. marca o druhej hodine popoludní pohrebnou pobožnosťou v novomestskom evanjelickom kostole. O hodinu neskôr národnú umelkyňu pochovávali komunisti tzv. štátnym pohrebom na námestí, v tom čase Stalinovom. Kvôli autentickosti nechajme túto udalosť opísať kronikárovi: „Obrad štátneho pohrebu sa začal o 15. hodine zahraním štátnej hymny československej a sovietskej. Rakva so zosnulou

ležala na katafalku. Po jeho bokoch boli československá a sovietska štátna zástava. Na pohreb prišli aj občania z Horných Bzinciev, rodnej obce nebohej národnej umelkyne, ako aj veľa občanov z okolitých dedín.“

Aj dobové fotografie z pohrebu nám prezrádzajú, že s tetou Ľudmilou sa prišli rozlúčiť stovky ľudí, a to i napriek tomu, že aj v týchto marcových dňoch ešte vládlo zimné počasie. Na fotografiách je totiž zreteľne vidieť, že strechy domov a voľná časť námestia boli pokryté snehom. Kronikár podrobne opisuje aj ďalší priebeh štátneho pohrebu. Menuje politikov, ktorí sa obradu zúčastnili. Medzi nimi bol aj Andrej Žiak, vtedajší podpredseda Národného zhromaždenia, ktorý bol v rokoch 1938 – 1947 riaditeľom evanjelickej ľudovej školy v Novom Meste nad Váhom a s Podjavorinskou sa veľmi dobre poznal. V krátkom kultúrnom programe, ktorý nasledoval po oficiálnych súdružských prejavoch, odznela aj báseň Podjavorinskej. Neboli to však žiadne známe veršíky, ale báseň s názvom Žobrák so sociálnym kontextom. Skutočným kultúrnym zážitkom bolo vystúpenie speváckeho zboru Považan, ktorý pôsobil na pôde MO Živeny - ČSSZ (Československý zväz žien). V jeho podaní zaznela pieseň Hoj, vlast moja a zborová pieseň Věno od Bedřicha Smetanu. Obrad štátneho pohrebu sa zakončil - ako inak - Internacionálou. Kronikár končí svoj zápis o pohrebe Ľudmily Podjavorinskej slovami: „Občianstvo odprevadilo za zvukov smútočných pochodov zosnulú umelkyňu na okraj mesta (dnešná ulica Klčové). Pozostatky nebohej uložili na večný odpočinok na cintoríne v Horných Bzinciach.“

Jozef Karlík

Zateplenie prednej časti kostola



Pod'akovanie za úrody zeme



Autori piesní v našom evanjelickom spevníku: AHASVERUS FRITSCH



Emanuel milý, Knieža veriacich (ES 446), túto pieseň môžeme spievať v našich kostoloch práve vďaka Ahasverovi

Fritschovi. No nielen my, ale aj naši predkovia ju mohli spievať, lebo sa nachádza aj v Spevníku Tranovského pod číslom 561.

Keď Ťa mám, všetko mám. Ak máme Ježiša, máme všetko, je to pravdivý výrok. Nepotrebujeme bohatstvá sveta, lebo bohatstvo pomíne, všetko zostane tu. Jediné, čo potrebujeme, je Ježiš, lebo

v ňom máme všetko. Všetci sa náhlime za zbytočnosťami a pritom nám uniká celý život pred nami. Treba vedieť rozoznať, čo je podstatné, pre Ahasvera to bol Ježiš. A čo je to najdôležitejšie pre nás?

Ashaverus Fritsch sa narodil 16. decembra 1629 v Múchelne ako syn starostu. Bohužiaľ, keď mal 4 roky, musela rodina utiecť z vypáleného mesta. Vzdelanie dostal na gymnáziu v Halle a v roku 1650 sa zapísal na Právnickú fakultu Univerzity v Jene. V roku 1657 bol grófom Albertom Antonom von Schwarzburg-Rudolstadt menovaný na post hofmeistera (správca dvora, domáci učiteľ vladárových detí, hlavný predstavený služob-

níctva). Počas svojej právnickej kariéry bol súdnym úradníkom a v roku 1665 sa stal kancelárom v Schwarzburg-Rudolstadte. Bol prvým právníkom v Nemecku, ktorý sa zaoberal nebezpečným vplyvom tlače na ľudí. Okrem množstva právnych publikácií napísal aj hymnické básne a náboženské spisy. Zomrel dňa 24. augusta 1701 v Rudolstadte. Na jeho text Emanuel milý, knieža veriacich zložil chorálovú kantátu Johann Sebastian Bach, ktorú nájdeme pod značkou BWV 123.

(Zo zbierky: D.M.Fakla: Na milosť čakám, Modlitba za maličkých)

Podľa internetu spracoval
Marián Berení

Sirota Podhradských

Voľba a jej následky

Začal sa nový čulý ruch v dome Vilinských. Šili sa zástavy, pripravovali pierka, programy lietali, návštevy sa prijímali a opätovali. Imrich chodil sem i ta po svojich voličoch, aby sa ukázal a vyvrátil mnohé o ňom kolujúce domnienky, že je ešte mladý, že nemá ešte minulosť ani zásluhy. A kam sa ukázal, najmä u ženských, zvíťazil jeho zjav. Či trváčne, to sa ukáže pri voľbe.

Starý pán, teraz často obklopený hosťami, počúval ich rozhovor, len kedy-tedy ozvalo sa jeho: „Ale, ale, ha- ha- ha!“ Oči sa mu leskli vtedy v povedomej hrdosti na prvorodeného syna, ktorý je povolaný uskutočniť jeho skvelé plány. Hermínka bola šťastná ako málokedy. Živý ruch v dome, častí hostia, zábavy a korenie sa i dvorenie pánov bolo jej po vôli a myšlienka, že Imrich bude ablegát, že bude bývať v Pešti, ona snád s ním, to všetko naplňalo ju rozkošou. I zabávala sa veselo s hosťami a jej často vtipné, často povrchné poznámky a žarty bavili pánov. Cítila sa šťastná a svoje šťastie nekalila si obavami z budúcnosti, ale žila v krásnej prítomnosti, veď mala, čo si len žiadala. A Imrich býval tiež okolo nej a bavil sa s ňou, keď nemal inde prácu. No badala, že zavše stáva sa zádumčivý, akoby jeho duch nebol prítomný v spoločnosti veselých hostí.

Aj ten toľko spomínaný ujec z Pešti bol prišiel, no nebavil sa dlho v dome, odišiel skoro i s druhým ta, kde sa kortešom dobre vodieva, kde sa hodne pilo a kričalo.

A v tom klopotení, v túžbach a ctižiadostivých plánoch, medzi obavami a znovu vzbudenými nádejami ubiehalo rodine Vilinských a jej priateľom leto. Skorej, na začiatku, každý silne dôveroval v prajný výsledok voľby, pozdejšie mnohí krútili hlavami. A skutočne prichádzali zhusta zvesti o ubehlíkoch, ktorí neverne prešli do druhého tábora, preplatení protivným kandidátom, a o iných, ktorí sa chulos-

tivo utiahli.

Známe sú poslanecké voľby u nás každému, a preto ich nejdem opisovať, boli ony podobné iným voľbám ako vajce vajcu. Všetky intrigy a pletky, nátlak a prehmaty sa i tu opakovali nescíselne a mladý Vilinský, ak ešte prechovával ideálne náhľady, zvyčajne u mladých mužských, mal teraz príčiny vytriezviť z nich.

Len Violy sa málo dotkol tento neobyčajný ruch v dome. Keď bola doma, robila všetky práce, lebo pani Vilinská a Hermínka mali iné veci na starosti, zväčša ale bývala na Majeri, lebo nebolo iného, komu by sa bol mohol dozor nad ním zveriť. Imrich mal veru mnoho iných starostí, hoci tu i tu si vyšiel do Skalného potoka na nemalú nespokojnosť Hermínky, ktorá to pokladala za celkom zbytočné. Július toho leta nepríde domov, keď chce hneď na jeseň zložiť skúšku na akadémií, a tak musí študovať, tým viac, lebo má výhľady dostať stanicu poľského neďaleko svojho terajšieho principála. Tak aspoň písal Violy, ktorej slúbil, že skoro počuje o ňom viac.

Len tu i tu predstavili Violy pánom, i vtedy len zbežne, hoci páni, najmä mladí, prekvapení a zvedaví, radi by boli urobiť si s ňou bližšiu známosť.

Keď len mohla, unikla tomuto hluku a nepokoju a vybrala sa na milý Majer, kde jej zmietaná duša najskôr našla upokojenie. Rada pozorovala prechod, akým uniká čarovný čas, ktorý voláme letom. Rada sa vhlbila do tajomstiev riše prírody, s rozkošou načúvala divým, veľkolepým harmóniám, hromu, dychtivo nastavovala sluch temnému duneniu blížiacej sa búrky. A keď búrka prepukla a celá príroda stála v boji, živel so živlom, vtedy sa cítila povznesená nad všetky starosti a trampoty biedneho zemského bytia. V nadšenom pozorovaní presedela celé hodiny na prahu panského domčeka, ktorý teraz obývala, dívala sa do hučiaceho potoka, ktorý úžasnou rýchlosťou rástol

a valil sa stranami do tmavej hory, odkiaľšum a šelest vetra zasahoval jej ucho. Všetko to lahodilo jej mysli, veď sa jej zdalo, že od istého času aj v nej sa odohráva podobná búrka! Myslela, že už sa utišilo vlnobitie rozbúrených citov jej srdca, a úfala, že je hotová sama so sebou, a hľa, tu nové, nepoznané, netušené city opanovali dušu a ťažko vydobytý mier stratila nadlho, snád navždy! Často si násilne predvolala obraz milého priateľa Daniela, zasa veselého, vždy zalúbeného Jula, od ktorého dostala naposledy list, v ktorom stálo medziiným toto: „... Ale darmo by som sa tebe, ty čistá, nedotknutá duša, zveril, ty by si mi iste nerozumela, darmo by som ti oznámil, že teraz už naozaj ľúbim, celou silou opravdivej, nehynúcej lásky, ľúbim rozkošnú moju Irenku.“ — Márne, pred ňu nezdolnou silou staval sa celkom iný zjav, zjav dosiaľ nenávideného Imricha.

Keď prišlo ráno toho dňa, ktorý mal rozhodnúť o stave Imricha na päť rokov, rozčúlenie u Vilinských bolo, prirodzene, veľké a nevšedné. Zo všetkých najviac odvahy prejavoval Imrich. Hoci by bolo jeho ctižiadostivej povaha lichotilo, keby ho zvolili, predsa, vidiac nekonečné pletky a nekalé prostriedky s voľbou spojené, začala ho celá vec omrzáť. Takto ponímajúc vec, bol pripravený na všetko.

Deň pred voľbou nemohlo sa predvídať, aký bude výsledok, no už zavčasu za rána prichádzali neblahé zvesti o neprajnom obrate.

Čím pokojnejší bol Imrich, tým rozčúlenejšia bola Hermínka. Trápne obavy celú noc nedali jej spať. Už za rána posielala Mateja na výzvedy. Jej zaujatost a horlivosť Imricha zo začiatku tešila, lebo si myslel, že jemu kvôli toľko sa trápi a samovoľne sa pripravuje o mier duše, no pomaly začalo mu v hlave svitať. Začal poznávať, že veru Herma chce mať z neho ablegáta, aby sama mohla sa s ním deliť s jeho stavom a bývať v hlavnom meste.

Okolo poludnia rozniesol sa po

meste chýr, že Imrich Vilinský prepadol. Touto zvestou padla bomba v Hermínino srdce a usmrtila jej vzletné plány. Plakala nevôľou nad zmarením svojich krásnych snov a rozmarne odstrkovala od seba miernejšie hlasy a tetkine tíšiace slová.

— Ale, Herma, — dohovárala jej pani Vilinská, — ty skutočne všetko skazíš, čo si si vydobyla u Imricha. Svojím správaním odpudíš ho od seba.

— Nedbám viac o neho. Mne je teraz jedno, ako zmýšľa, i tak je Imrich človek neschopný a ja viem, že sa nehodí do veľkého mesta.

— Hermína.

— Nechaj ma, tetka, — odvetila zlostne, — ja viem, že je tak. Veď i pri jeho pravotách som videla, že nevykoristí stránky ako iní advokáti, ktorí používajú všetko vo svoj prospech.

Hermínka a jej tetka nespozovali, že neboli samy a že Imrich vstúpil do otcovej izby dverami spálne. Teraz sa objavil v otvorených dverách, vedúcich do veľkej izby, a díval sa zadivene na ženské, no divná vec, necítil pri slovách, ktoré počul, nijakú trpkosť.

— Ja som dosiaľ naozaj neznal, že si tak hlboko nahliadla do mojej kancelárie, — ozval sa hlasom pokojným a s ironickým úsmevom.

Hermínka trochu zahanbená a zarazená prítomnosťou spomínaného, skoro premohla svoje prekvapenie a obrátiac sa, riekla mrzute:

— Pri tebe tiež nikto nevie, kedy sa objavíš! Je to čestné, počúvať pri dverách?

— To je nie čestné, a ako vieš, nie moja obyčaj. No keď sa nadhodí príležitosť, vtedy, prirodzene, nemôžeme si uši zapchať. Ostatne, veľmi som ti povďačný za poučenie, ktoré sa skrýva pre mňa v твоjich slovách. Nejdem ti tu do očí vrhať pravdy, ktoré by si zaslúžila a ktoré odznali v tvojom srdci, kde len pýcha, sebestvo a márnivosť panuje.

S tým, premerajúc ju prísny a chladným zrakom, obrátil sa k dverám.

Pani Vilinská, ktorá ostrú reč oboch úzkostlivo sprevádzala, chcela ho zadržať, no urazená Hermínka

sa rýchlo k nej obrátila.

— Nechaj ho, tetuška, však sa on vráti...

Imrich ešte raz pozrel na ňu pohľadom plným urazeného sebavedomia a opovrzenia a vzdialil sa mlčky.

Na druhý deň zarachotil vozík kamennou dlažbou chodby a koník, šibnutý zľahka Imrichovým bičikom, klusal veselo z mesta.

Viola bola s Emkou v Skalnom potôčku. I sem skoro zaletela zvest o neblahom výsledku voľby. Viola často myslievala vo svojom zátiší na deje, ktoré tam dolu mútili hlavy a brali srdciam pokoj. No vždy sa jej votrel do myšlienky aj obraz Imricha, hrdinu týchto dejov. Ona, ako i Julo predpovedal, viac sa bála nezdaru, ako by sa bola úfala víťazstva. Rada by bola znáť, ako to poníma on, ktorého sa všetko to najviac týka? Či sa bojí, či si žiada tak veľmi toto skvelé postavenie? A keď prepadne, bude ho to veľmi mrziť? Istotne, bo tým bude citlivo urazené jeho hrdé a ctižiadostivé srdce.

Ale prečo ona vlastne o tom húta? Vytrhla sa často zo svojich myšlienok a zahľadela sa do hory. Čo ju do toho? Jej aspoň malo by to byť ľahostajné, veď jej je Imrich vlastne nič, a predsa ho lutovala. Či ho zvolia, alebo nie, ona cítila s ním a nemohla svoje myšlienky odvrátiť od neho.

A keď prišla zvest o prepadnutí, vzdychla si zhlboka, kým Krčuľa poznamenala:

— A ja som sa už bála, že musím mladému pánovi pán veľkomožný povedať a že nám už odíde preč, takto nám aspoň tu ostane.

I Viola si zaumienila, že keď príde domov, premôže svoju meravosť a povie mu... Čože mu povie? Že ho ľutuje? A či on to prijme od nej?

Ba Viola toho leta viac než inokedy zamestnávala sa rozoberaním scény, ktorá sa udiala pri jej príchode do Vilinských domu. A pri tom rozmýšľajúc prišla na presvedčenie, že vlastne Imrich zdieľal len všeobecnú mienku a vyslovil bez obalu, čo počul od iných. No zasa sa začal hlásiť cit urazenej nevinosti; nemal, nemal ju, neznámu, bezbrannú tak hlboko raniť!

— Viola! Imrich ide! — pribehla Emka zadychčaná. — Poď, pozri, tam na briežku!

Viola pozrela na briežok, ktorým viedla cesta na Majer, a srdce jej zradne zabúšilo. Videla, že tam klusá koník, vedený istou Imrichovou rukou.

Hoci sa len teraz zamestnávala v myšlienkach Imrichom, nevedela, čo mu povedať, keď sa ľahkým krokom priblížil k nej. Privítala ho dost prívetivo, nevidiac, že jej podáva ruku nesmelo, akoby ostýchavo. Nezbadala, že hľadá na ňu, akoby čakal, že mu niečo povie, i čo by to bolo jednoduché, len keby vedel, že to jemu znie, že to jemu, celkom jemu patrí. Ale ona, akoby zbavená výrečnosti, nevedela mu povedať, čo mu mala, a to povedať, čo by jej srdce šepkalo, to mu nemôže, len to nie. Sklamany Imrich zohol sa k Emke, ktorá okolo neho obskakovala, a bozkal jej vrelé, opálené líčka, hovoriac:

— Túžil som už za tebou, za horou, za samotou, znechutil sa mi život tam a zide sa mi okriať po daromných trampotách.

Kto bol niekedy zaľúbený, kto miloval v okolnostiach podobných Violiným, zná, že často nám zlyhá reč, opustí nás výrečnosť a my stojíme chudobní na slová alebo keď niečo povieme, je to také prosté, ba nejasné, že sa sami čudujeme.

Tak bolo i s Violou. Imrich, rozmrzený a urazený, opustil Hermínku, odišiel na Majer a dúfal tu najšť slovo a pohľad priateľského súcitu, ktorý tak veľmi potreboval, no miesto toho, ako sa domnieval, našiel u Violy zasa len — hrdú urazenosť. No i tak, keď sa všetci traja vybrali na prechádzku po poliach a lúkach, Imrich okrial v rozhovore s Emkou, ktorej dával otázky, ktoré platili Virole.

Čarovný, letný večer podmaňujúce účinkoval na zmysly mladých ľudí. Rozcítili sa obidvaja a obidvaja mlčali. Len keď sa lúčil Imrich, bozkal Emušu na čielko a riekol jej:

— Túžil som za tebou, — a potom dodal tichým hlasom: — I za vami!

Podľa originálu Terézie Vansovej pripravuje L. Jancíková

MODLITEBNÉ OKIENKO november 2021

44. týždeň (1. 11.–07. 11.)

Chváľme Boha na výsostiach, vzdávajme mu vďaky

„Svätý, svätý, svätý, je Hospodin zástupov, celá zem je plná Jeho slávy.“ (Izaiáš 6:3) a „Dobrorečiť budem Hospodinovi v každom čase, z úst mi bude znieť vždy Jeho chvála.“ (Žalm 34:2)

Tak ako sa modlil kráľ Dávid, aj ja budem zvelebovať Hospodina v každom čase, ústami Ho budem chváliť a srdcom velebiť. Pane, buď prítomný v našom srdci, aby sme dokázali k Tebe pristupovať s vďakou, potešením a chválou v našom srdci. Duchu Svätý, nauč nás byť vďačnými za Božie vedenie, starostlivosť a ochranu aj v náročných chvíľach. Nech je srdce vďaky a chvály naším postojom k Tebe, Pane, aby sme dokázali skrze Ducha svätého prijímať Tvoj pokoj, lásku a porozumenie. Uvedomujeme si veľkú, prevelkú Tvoju lásku k nám. Za všetko iba Tebe, Pane náš, patrí chvála a česť naveky, HALELUJA. AMEN

45. týždeň (08. 11.–14. 11.)

Prosme za zdravie, za obeť koronavírusu, za nakazených a ich rodiny, za znamenia a zázraky

„A za všetkých umrel, aby tí, čo žijú, nežili viac sebe, ale Tomu, kto za nich umrel a vstal z mŕtvych.“ (2.Kor. 5:15)

Ó Pane, vypočuj ma. Moja duša je unavená. Z každej strany sa na mňa valia strach, obavy a pochybnosti. Ty si milosrdný a dobrotivý, počuj môj plač, dovoľ mi, aby som mohla (mohol) veriť v Tvoje nesmierne milosrdenstvo, ukáž mi spôsob, ako sa zbaviť strachu, aby som našiel odpčinok v Tvojich milujúcich rukách. Sme zlomení a uväznení sebecktom, ubližovaním a mlčaním. Prosíme, pomôž nám, pošli svojho Svätého ducha, vylej na nás svoju milosť! Odožeň každého nepriateľa, každú chorobu, ktorá sa na nás valí. Daj nám v srdciach pocítiť, že pre Teba nie je nič nemožné. Daj nám vieru a silu pokračovať v modlitbách! Daj nám trpezlivosť očakávať na Tvoju

milosť. Viem, že Pán Ježiš za nás bojuje, že za mňa i teba zomrel a vstal z mŕtvych. Nech táto pravda zasiahne aj na naše tvrdé srdcia. Nauč nás čakať na Tvoju milosť. Zjednot nás v Sebe a v Tvojej nekonečnej láske. O to Ťa prosíme v mene Pána Ježiša. AMEN

46. týždeň (15. 11.–21. 11.)

Ďakujeme za prísľub večného života, za dar slobodnej vôle, za životné situácie, ktorými dokážeme pomôcť iným

„A pokoj Kristov nech rozhoduje vo vašich srdciach, veď k nemu ste aj vy boli povolani ako jedno telo; a buďte (za to) vďační. Slovo Kristovo nech prebýva vo vás bohato; vo všetkej múdrosti učte a napomínajte sa žalmami, hymnami, duchovnými piesňami a vďačne spievajte v srdciach Bohu! A čo činíte slovom alebo skutkom, všetko čiňte v mene Pána Ježiša; a ďakujte Bohu Otcu skrze Neho.“ (Kolosanom 3:15-17)

Vďačnosť je, keď sa človek prestane zaoberať vecami, ktoré mu v živote chýbajú a zameria sa na veci, ktoré v živote má. Pane neba i zeme, Ty si nás stvoril ako bytosti na svoju podobu, dal si nám slobodnú vôľu, preto Ťa prosíme, aby si v nás stvoril mäsité srdcia, nie kamenné, také, ktoré budú konať všetko na spasenie duše. Ty nám dávaš pokrm, dávaš nám hojnosť všetkého, daroval si nám schopnosť myslenia, daroval si nám ľudí, ktorí potrebujú našu pomoc. Buď pri nás, aby sme mali trpezlivosť, aby sme nezanedbali ani jeden okamih, ani chvíľku zo svojho života, ktorým môžeme pomôcť iným, úsmevom, láskavým slovom, pozornosťou, láskavosťou. Ty veď naše kroky po všetky dni nášho života, aby sme nezabúdali na to, že Ty si poslal svojho jednorodeného Syna Pána Ježiša na túto zem, aby nám ukázal smer. ĎAKUJEME za to, že si k nám trpezlivý a láskavý. Vypočuj naše prosby a prived' nás do života večného. AMEN

47. týždeň (22. 11.–28. 11.)

Modlime sa za Božie požehnanie, za svetlo v našej duši

„Ježiš pozdvihol oči k nebu a modlil sa: - Svätý Otče, zachovaj ich vo svojom mene, ktoré si Ty dal mne, aby boli jedno ako my. Kým som bol s nimi, ja som ich zachovával v Tvojom.“ (Ján 17:11-19)

Drahý Pane Ježišu, Ty si moje svetlo a moja spása, moja nádej. Prosím Ťa, príď do môjho srdca a odpusť mi všetky hriechy. Daruj mi Tvoj nádherný dar – večný život, urob ma nástrojom Tvojej lásky a daj, aby cezo mňa svietilo Tvoje svetlo na iných ľudí. Vstupujem do tohto týždňa plný obáv a starostí, ktoré ma čakajú. Daj mi silu zvládnuť všetko, k čomu ma povzbudzuješ, daruj mi vnútorný pokoj, ktorý mi nič a nikto nevezme. Zostaň pri mne vo všetkom, čo robím. Prosím, žehnaj aj ľuďom, ktorých milujem, ale aj tým, ktorí Ťa ešte nepoznajú a sú zaneprázdnení svetskými starosťami. Ty ich oslov a uveď medzi svojich – aj skrze mňa. Prosím Ťa o to v mene Pána Ježiša Krista. AMEN

48. týždeň (29. 11.–30. 11.)

Prosme o dar modlitby

„Pane, nauč nás modliť sa.“ (Lukáš 11:1)

Prosíme Ťa, drahý náš Pane, aby si poslal svojho Ducha na pomoc našej slabosti, keď často nenachádzame slová na rozhovor s Tebou. Niekedy ani nevieme, za čo sa máme modliť, ako náleží, ale sám Duch sa za nás prihovára vzdychaním nevysloviteľným tak, ako to je napísané v Písme svätom v liste Rímskym 8,26. So Svätým Duchom sa nemusíme báť predstúpiť pred Tvoju velebnosť, sme si istí prísľubom, ktorý si nám dal. Základom modlitieb je úprimnosť, pravdivosť a ochota sa s dôverou obracať na Teba, Pane, preto Ťa prosíme o tieto milosti a obraciame svoj zrak, srdce, zmysly a úmysly k Tvojmu trónu na nebesiach. Vypočuj nás a neodvráť svoju tvár od nás. Buď nám milostivý. AMEN

Stretnutia v zbere

Stretnutia sa budú konať pri dodržaní pandemických opatrení podľa covid automatu.

Utorok:

Sestry vo viere o 10.00 hod
Stretnutie mužov o 18.30 hod
2. a 4. utorok v mesiaci

Streda:

Biblická hodina pre dospelých o 18.00 hod – online záujemci o stretnutia informujte sa u brata farára

Piatok:

Konfirmačná príprava:
1. ročník 15.00 hod.

Konfirmačná príprava:
2. ročník 15.30 hod

Dorast: 16.00 hod

Mládež: 17.00 hod

Modlitebná skupinka mladých sestier o 17.15 hod.

Nedeľa:

Detská besiedka: Online - Deti dostávajú podklady e-mailom. Ak vám nechodia informujte sa u vedúcej besiedky.

Spoločenstvo evanjelických žien: 21. novembra o 16.00 hod

Rodinné spoločenstvo:
28. novembra o 16.00 hod



KONFIRMAČNÁ PRÍPRAVA A DORAST

KAŽDÝ PIATOK

15:00 prvý ročník
15:30 dorast
16:00 druhý ročník

SLUŽBY BOŽIE november 2021

7.11. 23. nedeľa po Svätej Trojici

Téma: Kresťan občanom neba a zeme

9.00 Služby Božie pre nezaočkovaných ľudí s prisluhovaním Večere Pánovej

10.15 Služby Božie pre zaočkovaných ľudí s prisluhovaním Večere Pánovej

14.11. 24. nedeľa po Svätej Trojici

Téma: Prosba a vypočutie

9.00 Služby Božie pre nezaočkovaných ľudí

10.15 Služby Božie pre zaočkovaných ľudí

21.11. Nedeľa večnosti

Téma: O bdelosti a očakávaní

9.00 Služby Božie pre nezaočkovaných ľudí

10.15 Služby Božie pre zaočkovaných ľudí

28.11. 1. nedeľa adventná

Téma: Pán prichádza

9.00 Služby Božie pre nezaočkovaných ľudí

10.15 Služby Božie pre zaočkovaných ľudí

Potvrdenie o očkovaní proti covid-19

Milí priatelia,

chceme Vás veľmi pekne poprosiť, aby ste **potvrdenie o očkovaní proti covid-19 nosili na každé služby Božie pre zaočkovaných**. Zároveň tieto potvrdenia, prosím, bez vyzvania predložte službe presbyterov, ktorá stojí pri dverách kostola. Je našou povinnosťou, aby sa služieb Božích pre zaočkovaných zúčastňovali iba kompletne zaočkované osoby. Ide o ľudí:

- 14 dní po druhej dvoj-dávkovej vakcíne
- 21 dní po jednodávkovej vakcíne
- 14 dní po akejkoľvek dávke, ak osoba prekonala ochorenie za ostatných 180 dní

Deti do dvanásť rokov sú pokladané za plne zaočkované.

Množia sa kontroly, ktoré navštevujú aj kostoly. Ak by našli nezaočkovanú osobu, ktorá sa zúčastňuje služieb Božích pre zaočkovaných, hrozí nám pokuta do výšky 16 000 €.

Preto vás ešte raz prosíme, aby nezaočkovaní navštevovali služby Božie o 9.00 hod a zaočkovaní o 10.15 hod.

Ďakujeme.



Nechajte deti a nebráňte im prichádzať ku mne, lebo takým patrí nebeské kráľovstvo.
Matúš 19:14

**DETSKÁ BESIEDKA
KAŽDÚ NEDELU O 10:00**

Každú 3. nedeľu v mesiaci o 16:00

**Spoločenstvo
Evanjelických
žien**

Začíname 19.9.2021

Pristupujme teda s dôverou ku trónu milosti, aby sme prijali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas.
List Židom 5:16



KAŽDÚ 4. NEDELU V
MESIACI O 16:00

**Stretnutie
rodinného
spoločenstva**

ZAČÍNAME 27.9.2020

**SPOLOČENSTVO
SESTIER VO
VIERE**

Každý utorok o 10:00
v zborových priestoroch
ECAV Levice


Lebo kde sa dvaja alebo traja
zhromaždili v mojom mene,
tam som medzi nimi.
Matúš 18:20

ECAV LEVICE VÁS POZÝVA NA:

**SPOLOČENSTVO
BRATOV**

KAŽDÉHO VEKU

VŽDY 2. A 4. UTOROK V MESIACI
O 18:00
V NAŠOM ZBOROVOM CENTRE

Modlitebná skupinka mladých žien

Modli sa najviac vtedy,
keď je najťažšie sa
modliť...

Kedy? Každý piatok o 17:15
Kde? V miestnosti detskej
besiedky
Prečo? "Mnoho zmôže v účinkoch
modlitby spravodlivého"
(Jakub 5,16)

KAŽDÝ PIATOK
O 17:00

**MLÁDEŽ
LEVICE**



**MLÁDEŽ
LEVICE**

**V PRIESTOROCH
ECAV LEVICE**